

Pacte per l'ocupació: el temps s'acaba

A Catalunya, sindicats, patronal i govern de la Generalitat han de decidir aviat si tiren endavant un pacte per l'ocupació o el deixen córrer. Si no es posen d'acord, es perdran 25.000 milions de pessetes per finançar la creació de llocs de treball.

Dilluns 23 de març els interlocutors socials i el govern de la Generalitat de Catalunya s'han citat per a fer la reunió definitiva. Per a veure si cal continuar negociant un pacte per l'ocupació o més val acceptar que ningú hi està gaire interessat. Encara que sigui estrany pensar en el desinterès dels negociadors (des del moment que hi ha negociacions, se suposa que els negociadors tenen interès a pactar), l'actitud dels sindicats i la patronal en les darreres reunions no ha estat gaire activa.

Probablement, uns i altres dubten que es pugui anar gaire lluny amb un pacte per a crear llocs de treball a Catalunya, quan el debat sobre aquesta qüestió a tot Europa encara és obert. El mateix conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, Ignasi Farreres, va desconcertar fa pocs dies els interlocutors socials fent la proposta (fora de la taula de negociació) de pagar una assegurança d'atur a tots els parats, a canvi que facin serveis socials.

Aquest desconcert no és aliè al procés que porten endavant el govern espanyol, d'una banda, i la Unió Europea, d'altra. El ministre espanyol de Treball, Javier Arenas, elabora un "*plan por el empleo*" que vol consensuar el pròxim 30 de març amb tots els consellers de Treball autonòmics, en una reunió que es farà a Barcelona. Tots els governs tenen com a prioritat política lluitar contra l'atur, i per això és molt probable que en la reunió de Barcelona el pla de Javier Arenas obtingui el vist-i-plau de la majoria d'autonomies.

D'aquesta manera, el pla espanyol es podrà presentar a Brussel·les abans del 15 d'abril, la data límit perquè els quinze governs de la Unió Europea facin arribar a les autoritats comunitàries els seus plans de lluita contra l'atur. S'hi van comprometre a Luxemburg el novembre passat. I amb tota aquesta documentació sota el braç,

Els pressupostos de la Generalitat de Catalunya preveuen 25.000 milions de ptes. en crèdits, només si hi ha pacte.

els dirigents de la Unió Europea faran una gran cimera per l'ocupació, el mes de juny a Cardiff, al País de Gal·les, sota la presidència de Tony Blair.

El debat de les 35 hores. Tenint en compte l'experiència del que va passar a Luxemburg, és previsible que a Cardiff els líders europeus adoptin acords ambiciosos. Hi estan obligats, si volen treure ferro al debat sobre les 35 hores setmanals de treball, que ni el govern francès té clar si són una solució per a crear més llocs de treball.

Amb aquest panorama al davant, al govern de la Generalitat de Catalunya no li sortiria gaire a compte un fracàs de les negociacions del pacte català per l'ocupació. Els sindicats, Comissions Obreres i UGT, ho saben perfectament i per això no tenen cap pressa a pactar: esperen pacientment que la pressió política forci Ignasi Farreres a tancar un acord.

Però a més a més, el govern català té l'obligació "moral" davant del Parlament de Catalunya d'aconseguir un pacte, perquè els pressupostos de la Generalitat per a 1998 inclouen una previsió extraordinària de 25.000 milions de pessetes per a promoure inversions que creïn llocs de treball. Si no hi ha pla d'ocupació, no hi haurà aportació extraordinària de diners, segons les condicions fixades pel Parlament.

"Ara ja hi ha gent que ve a preguntar-nos pels 25.000 milions", diu Ernest Sena, director general de l'Institut Català de Finances (ICF), que creu que "l'expectativa que hi haurà crèdits perquè les petites i mitjanes empreses creïn llocs de treball ja està suscitada". L'ICF serà l'organisme encarregat de gestionar els crèdits per valor de 25.000 milions de pessetes, que es concediran en "condicions especials, a llarg i a molt llarg termini, i al mínim cost possible."

L'objectiu de l'institut, com a entitat sense ànim de lucre, és donar els crèdits en condicions de mercat, però sense guanyar-hi ni una sola pesseta. Únicament, cobrir despeses. Tant si hi ha pacte com si

no, enguany l'activitat de l'ICF creixerà molt, perquè el seu presupost per a inversions creditícies ha augmentat en 20.000 milions de pessetes. Un 30% més que l'any passat. Si a més a més els sindicats, la patronal i el govern català es posen d'acord, els 25.000 milions condicionats al pacte s'afegiran a l'activitat normal ja prevista.

Els diners de les caixes. Comissions Obreres i UGT han reclamat que les caixes d'estalvis s'afegixin a l'esforç per finançar inversions que creïn llocs de treball, proposta que va generar molta polèmica setmanes enrere. Mentre que el conseller Ignasi Farreres va acollir la idea favorablement, el president de la patronal Foment del Treball, Joan Rosell, va dir de seguida que "les caixes funcionen molt bé, i em sembla que imposar-los l'obligació de donar diners no és una bona idea".

Rosell va interpretar perfectament el sentiment dels dirigents de les caixes d'estalvis catalanes, que tots com un sol home han dit públicament o en privat que les caixes ja ajuden l'economia productiva amb crèdits. Més moderats, com la Caixa de Sabadell, "mai el consell d'administració de la caixa ens imposarà que donem un crèdit, i ningú no ho hauria de fer", o més radicals, com la Caixa de Manresa: "no podem donar crèdits a empreses que no tenim certesa que ens seran retornats."

De fet, tampoc l'ICF vol perdre diners. "Nosaltres decidim els préstecs de forma autònoma i amb criteris professionals, la prova és que l'institut guanya diners", diu Ernest Sena. "Però guanyar-ne no és el nostre objectiu, i per això podem destinar beneficis a reduir els tipus d'interès que paguen els nostres clients". Sena considera que "l'actitud de les caixes és legítima, però seria positiu des del punt de vista social que s'afegissin al pacte. I els bancs també. Tindria una mena d'efecte demostració". Això, si els sindicats, la patronal i el govern de la Generalitat es posen d'acord.

Jordi Fortuny / Enric Rimbau

ARXIU / JORDI MORERA

ARXIU / RAFA GIL

ARXIU / JOAN CELIÀ

D'esquerra a dreta, Ignasi Farreres, Diego Such i Guillem Camps, consellers de Treball dels governs català, valencià i balear, respectivament.

ARXIU EL PERIODICO / CARLES MONTANES

ARXIU / RICARD CUGAT

ARXIU / MARC VILA

A l'esquerra, Joan Rosell, president de Foment. Al mig, Joan Coscubiela, secretari general de CCOO de Catalunya. A la dreta, Ernest Sena, director general de l'Institut Català de Finances.

L'acord per l'ocupació fa figa

L'Acord Valencià per l'Ocupació i la Formació (AVOF) serà, amb tota seguretat, el document que la Conselleria d'Ocupació, Indústria i Comerç de la Generalitat Valenciana presentarà a la reunió que mantindran el ministre de Treball, Javier Arenas, i els respectius consellers de les comunitats autònomes, el proper dia 30 de març a Barcelona. Aquest acord el van signar al juliol de 1996 la Generalitat, els empresaris i els sindicats majoritaris tot recollint l'essència del Pla Econòmic Tercer redactat pel darrer executiu socialista.

Mario Tomàs, secretari general de L'Empresarial, no té constància oficial que la Generalitat presente cap altre document que no siga l'AVOF; tanmateix creu que en un espai breu de temps s'obriran unes noves negociacions per signar un altre pacte per l'ocupació. Els sindicats es refermen en aquesta idea. CCOO-PV sospita també que l'únic do-

cument que el govern valencià pot lliurar és l'AVOF. La Generalitat manté, però, que no té cap citació per celebrar aquesta reunió a Barcelona.

A hores d'ara, però, la valoració de l'AVOF distància la Generalitat i empresaris dels sindicats. L'executiu valencià, com els empresaris, creu que aquest pacte ha caducat: l'objectiu, que era crear 70.000 llocs de treball, ja s'ha aconseguit. Per això, cal negociar un nou acord. Ben al contrari, els sindicats no abonon aquesta idea. Josep Rizal Gómez, secretari d'Ocupació d'UGT-PV, apunta que els llocs creats responen a l'estacionalitat dels sectors productius que han generat aquest llocs de treball (joguet, torró...). Tot i que consideren que l'AVOF és un marc adequat, afirmen que la Generalitat no l'acompleix. Tot plegat, diferències de valoració sobre l'únic document que, a priori, pot presentar el govern valencià. **Salvador Giménez**